

מ"ת 53531/12/14 - מדינת ישראל פמת"א נגד עופר צברי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 ינואר 2015

מ"ת 53531-12-14 מדינת ישראל נ' צברי(עציר) בפני כב'
השופטת דניאלה שריזלי

מ"ת 53479-12-14

מדינת ישראל פמת"א (פלילי)	המבקשת
עופר צברי (עציר)	נגד המשיב

נוכחים:

ב"כ המבקשת עו"ד שירה לייטרסדורף

ב"כ המשיב עו"ד עמי אסנפי

המשיב הובא על ידי הליווי

פרוטוקול

החלטה

כתב האישום

והבקשה למעצר עד תום ההליכים

נגד המשיב, יליד 1960, הוגשו כתב האישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים נגדו. כתב האישום כולל ארבעה אישומים ובהם מיוחסות לנאשם עבירות מין שביצע בקטינים ועבירות נלוות.

ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, ולפיכך, גם הסכים שמתקיימת נגד המשיב עילת מעצר. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלת האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

אבהיר את הרקע העובדתי ואת האישומים המיוחסים למשיב:

עמוד 1

חקירת המשטרה נגד המשיב נפתחה בשל אירוע שהתרחש ב-27.11.14 בשעה 18.00, שעובדותיו מתוארות באישום הרביעי.

בשעה האמורה נצפה המשיב באקראי על ידי שני שוטרי סיור כשהוא שוהה ברכבו בעוד זה חונה בחניון לכלי רכב בחולון, ומקבל שירותי מין מקטין כבן 17. בעת שהודיעו השוטרים למשיב כי הוא מעוכב לחקירה בחשד לעבירת מין בקטין, המשיב טרק את דלת רכבו בחוזקה, ואגב כך פגע בשוטרת שעמדה שם; ומשנאמר לו כי הוא עצור, הניע המשיב את רכבו ונמלט מהמקום, התעלם מדרישת השוטרים שיעצור, התעלם מיריותיהם, המשיך בנהיגתו הפוזת כשהוא מסכן את המשתמשים בדרך, ובהגיעו לנתיבי איילון הצליח לחמוק מהשוטרים. המשיב אותר באמצעות מערכת איתורן.

באישום הרביעי מואשם המשיב אפוא בתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, באי ציות לשוטר, בבריחה ממשמורת חוקית, בנהיגה פזיזה, רשלנית וקלת ראש, וכן, בעבירה לפי סעיף 203ג' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) - דין לקוחו של קטין.

שלושת האישומים האחרים הם פרי החקירה שניהלה המשטרה בעקבות האירוע המתואר, וממצאי התכתבויות של המשיב עם קטינים באמצעי תקשורת אלקטרוניים.

באישום הראשון נטען, כי המשיב, ששימש כמנהל קבוצת הכדורגל "הפועל פ"ת" (קבוצת הבוגרים) יצר באמצעי פיתוי שונים, בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2014, יחסי קירבה עם הקטין א.א. יליד 25.12.99, שעה שהקטין התאמן בקבוצת הכדורגל (נוער) של הפועל פ"ת. הוא התכתב עמו במסרונים טלפוניים בעלי תוכן מיני, ובמועדים שונים ביצע בו מעשים מגונים בעת שהסיעו במכוניתו. בנוסף, הזמין המשיב את הקטין למקום עבודתו במחסן הכביסה של בית החולים "השרון", ושם ביצע בקטין מעשים מגונים, בהסכמה שהושגה תוך ניצול יחסי התלות שפיתח כלפיו הקטין בעקבות הפיתויים שהניח לפניו.

באישום השני נטען, כי בין החודשים פברואר ו-מאי 2014 נקט המשיב בדרך וביחס דומים גם כלפי הקטין ב.ב., יליד 20.3.99, שעה שזה הצטרף כשחקן כדורגל לקבוצת הנוער של הפועל פ"ת. המשיב והקטין התכתבו באמצעות הפייסבוק; בהזדמנויות אחדות איפשר המשיב לקטין לנהוג במכוניתו, ובאחד מאותם מועדים, בקרבת קיבוץ עינת, ביצע בו במכוניתו מעשה מגונה. במועד כלשהו בחודש מאי 2014, במחסן הכביסה בבית החולים "השרון", ביצע המשיב בקטין ב.ב. מעשים מגונים, וכחודש לאחר מכן, שב וביצע בו מעשים מגונים בעת ששהו יחדיו בבית מלון באילת. כל זאת, בהסכמת הקטין שהושגה תוך ניצול יחסי תלות שפיתח הקטין כלפיו.

באישום השלישי נטען, כי החל מסוף שנת 2011 ואילך, ועד שנת 2014, יצר המשיב מערכת יחסים קרובה ותלותית עם הקטין ג.ג., יליד 8.10.98, כל זאת, סביב ובקשר לתפקידו כמנהל קבוצת הכדורגל הפועל פ"ת. בהזדמנויות אחדות העניק לקטין ג.ג. מתנות, ארח אותו במסעדות ובחופשה באילת, העניק לו חולצת אימון, בגדים ונעלי ספורט, סיפק לו עבודה במחסן הכביסה של בית החולים "השרון" ושילם את שכרו. במועד שאינו ידוע איפשר המשיב לקטין לנהוג במכוניתו. באישום זה טוענת המבקשת, כי במועדים שונים בשנת 2013 וב-2014, על רקע יחסי התלות שעורר בקטין

ג.ג., ביצע המשיב בקטין, במחסן הכביסה בבית החולים "השרון", מעשים מגונים לצורך סיפוק וגירוי מיני, בארבעה מועדים ביצע בו מעשה סדום בניגוד להסכמת הקטין, וכן, גרם מעשה סדום וגרם מעשה מגונה, שלא בהסכמה.

המשיב מואשם בכל אחד משלושת האישומים הראשונים **בביצוע מעשים מגונים (קטין שמלאו לו ארבע עשרה וטרם מלאו לו שש עשרה שנים תוך ניצול יחסי תלות)** לפי סעיף 348(ד)(1) לחוק העונשין.

באישום השלישי, בנוסף לעבירה האמורה, מואשם המשיב **במעשה מגונה (בקטין מתחת גיל שש עשרה שלא בהסכמתו)**, בגרם מעשה סדום **(בקטין מתחת גיל שש עשרה שלא בהסכמתו)**; בגרם מעשה סדום **(בקטין שמלאו לו ארבע עשרה שנים וטרם מלאו לו שש עשרה שנים)**, בגרם מעשה מגונה בקטין **(שמלאו לו ארבע עשרה שנים וטרם מלאו לו שש עשרה שנים תוך ניצול יחסי תלות ומרות)**, וכן, בהתרת נהיגה לקטין ללא רישיון.

בית המשפט מתבקש לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו מכוח עילת המעצר שבסעיף 21(א)(1)(א) ו-(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**).

נוכח עתירת הסנגור לאפשר את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר הזמין בית המשפט (כב' השופט צ' קאפח) תסקיר מעצר שיבחן את נסיבותיו האישיות של המשיב, יעריך את מסוכנותו, ואת האפשרות לשחררו לחלופת מעצר הולמת שעשויה להפיג את מסוכנותו.

בתסקיר המעצר שהוגש לצורך הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים ניכר כי קצינת המבחן, גב' אביב הגר, בחנה את נסיבותיו האישיות של המשיב, את אורח חייו ואת הגורמים המשפיעים על הערכת מסוכנותו. קצינת המבחן מצאה במשיב גורמי סיכון, מושתתים על אופי התנהלותו כלפי הקטינים, ניצולם לצרכיו המיניים, על בעייתיות התנהגותית ועיוותי חשיבה נוקשים, ולאורם, ועל אף שאין למשיב עבר פלילי, הביעה הערכתה כי נשקף מפניו סיכון לביצוע עבירות מין נוספות כלפי קטינים ממין זכר.

קצינת המבחן בחנה את חלופת המעצר שהציע הסנגור ואת המפקחים שהתחייבו לפקח על המשיב בתנאי מעצר בית מוחלט, והם אשתו של המשיב, גב' הדסה צברי, ובנוסף, האחין דניאל דעוס, גב' מזל יצחק מליסי ומר טירם אליצור, ידיד המשפחה. קצינת המבחן מצאה את המפקחים המוצעים מתאימים למשימת הפיקוח, ואולם, בסופו של דבר, לא המליצה לשחרר את המשיב לחלופת המעצר המוצעת בבית המשיב, משום שעצם השחרור והקרבה הגיאוגרפית עלולים להסב או להגביר, לדעתה, את מצוקתם הנפשית של הקטינים המתלוננים.

עמדות הצדדים

עמדת ב"כ המבקשת נותרה כשהייתה, ובטיעוניה הדגישה כי עבירות המין שביצע המשיב כמתואר בכתב האישום, אופיין

החמור ותוצאותיהן, לצד העבירות נשוא האישום הרביעי, שמקימות חזקת מסוכנות מצדיקות שייעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו. לטענת ב"כ המבקשת, נלמדת מסוכנותו של המשיב לא רק מטיב המעשים אלא גם ובמיוחד מהדרך המניפולטיבית שבה יצר קשר אינטנסיבי, תלותי והדוק עם קטינים אחדים בני 15, לאורך תקופה, כשיחסייהם מושתתים על תכנים מיניים, מלווים בפיתויים ומתנות, וגורמים לקטינים להיעתר לכל דרישותיו. עוד טענה ב"כ המבקשת, כי המשיב הפך את הקשר המיני עם הקטינים, לפחות בשנים האחרונות לדרך חיים; הוא השתמש בהילה שהייתה לו בעולם הכדורגל הישראלי (כמנהלה של קבוצת הכדורגל) כדי לפתות קטינים, לטמון להם מלכודת ולהפכם תלויים בו ומתמסרים. דגש מיוחד שמה ב"כ המבקשת בטיעוניה לשימוש הנרחב שעשה המשיב באמצעי תקשורת סלולאריים כדי ללכוד את הקטינים. וכל אלה הם, לעמדתה, מרכיבים התנהגותיים שיוצרים מסוכנות ומלמדים על מסוכנותו הרבה של המשיב ואשר בעטייה אין מקום לאפשר את שחרורו ממעצר. בנוסף, טענה, יש לתת את הדעת על מצבם הנפשי הקשה של הקטינים, שמערכת יחסיהם עם המשיב התגלתה ונחשפה באקראי, רק בשל הסתבכותו של המשיב עם השוטרים בחניון בחולון (כמתואר באירוע נשוא האישום הרביעי). הקטינים חדורי פחד ובושה, טענה ב"כ המבקשת, ומתקשים להמשיך בחייהם, וברי כי שחרורו של המשיב ממעצר יהיה בעל אפקט הרסני לגביהם.

על מסוכנותו החריפה של המשיב והחשש שיימלט מאימת הדין מבקשת התובעת ללמוד גם מהאירוע שהתרחש ב-27.11.14, האירוע נשוא האישום הרביעי, מיחסו של המשיב כלפי השוטרים שביקשו לעצור אותו, ובעיקר, הימלטותו הדרמטית במכוניתו ברחובות חולון, תוך אלימות כלפי השוטרת וסיכון המשתמשים בדרך. המשיב הצליח להימלט מהשוטרים, ואותר מאוחר יותר באמצעות איתורן.

גם תסקיר המעצר, טענה התובעת, מכיל הערכות ברורות של מסוכנות, ואלה אינן עולות בקנה אחד עם המסקנה שניתן לשקול את שחרורו של המשיב בפיקוחם של מפקחים שנמצאו ראויים, ובלבד שיימצא מקום הולם שבו ישהה במעצר בית מוחלט, ולא בפתח תקווה.

בהסתמכה על פסיקת בית המשפט העליון במקרים דומים [בש"פ 3137/14 עדי מרגני נ' מדינת ישראל (14.5.2014)]; בש"פ 2033/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.3.2012)], טענה ב"כ המבקשת, כי הכלל הוא מעצר עד תום ההליכים, גם במקרים שבהם אין לנאשם הרשעות קודמות, וכי השחרור לחלופה הוא החרג.

לעמדת ב"כ המשיב, נוכח העבירות המיוחסות למשיב, ועדויות הקטינים המקימות תשתית ראייתית לכאורית, מתקיימת עילת מעצר שעניינה מסוכנות. ואולם, לטענתו, כדי להגיע להכרעה צודקת ראוי לבחון את התמונה בכללותה, ולפיה, מדובר, לכאורה, ביחסים ארוכי טווח שיצר המשיב עם הקטינים המתלוננים, קשרים שהתבססו על תלות אשר נוצרה עם הזמן, כך, שלא קיים בסיס לחרדתה של התביעה כי אם ישוחרר המשיב ממעצר הוא יתנפל' או יתקוף כל קטין אשר נקלע על דרכו. בנסיבות המיוחדות של הפרשה, והמעשים המיוחסים למשיב, טען סנגורו, וכאשר מרבית העבירות הן עבירות שמקומן בבית משפט השלום, להוציא שתיים, הרי שמעצר בית במקום מרוחק גיאוגרפית מביתו ומביתם של הקטינים, כגון: בראש העין (בבית חמו וחמותו של המשיב), בפיקוחם של ארבעה מפקחים נאותים אשר מבטיחים שרשרת פיקוח איתנה, מהווה חלופה מתאימה והולמת, ולא בכדי אמר שרות המבחן מה שאמר.

לתמיכת עמדתו הצטייד ב"כ המשיב בפסיקה ענפה, הכוללת את בש"פ 1227/13 צרום נ' מדינת ישראל

(20.2.2013); את בש"פ 529/13 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל (29.1.2013); וכן, את מ"ת (מחוזי ת"א) 29134-07-10 מדינת ישראל נ' טדלה (21.12.2010); מ"ת (מחוזי ת"א) 8866-08-11 מדינת ישראל נ' וימר (8.9.2011); ואת מ"ת (מחוזי מרכז) 1629-07-10 מדינת ישראל נ' אחרק (23.08.2010). בכל אלה, טען הסנגור, ניאותו בתי המשפט לשחרר עברייני מין לחלופות מעצר, גם כאשר התקבל תסקיר שלילי.

עילת מעצר

מטרות המעצר הינן מניעת סיכון לביטחוננו של אדם, ביטחון הציבור או ביטחון המדינה [בהתאם לסעיף 21(א)1(א) לחוק המעצרים], וכן, סיכול האפשרות לשיבוש הליכי המשפט [בהתאם לסעיף 21(א)1(ב) לחוק המעצרים].

בהתקיים ראיות לכאורה ביחס למשיב, קמה עילת מעצר סטוטורית. אין ולא יכול להיות כל ספק בדבר מסוכנותו של המשיב לשלום הציבור ולביטחונו. האירועים והעובדות שמגולל כתב האישום הם קשים, חמורים ומזעזעים. בשלושת האישומים הראשונים מדובר בתקופה ממושכת שבמהלכה איתר המשיב קטינים שגילם כארבע עשרה שנים, או, יותר מארבע עשרה, ובכל מקרה, פחות משש עשרה שנים, ובאמצעי פיתוי מניפולטיביים שונים - הענקת מתנות, הבטחות, וכינויי חיבה, העסקה בשכר, וקירבה לעולם הכדורגל (הכל מתואר בהרחבה רבה בכתב האישום) - יצר בהם תלות כלפיו, כפה עליהם יחסי קירבה, ובסופו של דבר, במקרים רבים ובהזדמנויות שונות, ביצע מעשי מין מובהקים, לרוב בהסכמה שהושגה מכוח יחסי התלות. בהתאם למתואר באישום השלישי, ביצע המשיב בקטין ג.ג. מעשה סדום וגרם מעשה סדום בניגוד להסכמה. המסוכנות הנשקפת מהמשיב נגזרת מעצם המעשים, מהיקפם, מהימשכותם ומתדירותם, וכן, מניצול הגיל הצעיר מאוד של הקטינים והעדר תובנה מצידם, לשם השגת מבוקשו בתחום המיני.

לא פחותה בחומרתה ההתרחשות המתוארת באישום הרביעי, שתחילתה, לכאורה, בעבירת דין לקוחו של קטין, והמשכה, לכאורה, באלמות כלפי השוטרת שביקשה לטפל באירוע אשר נראה חשוד בעיניה, וההין להימלט מהשוטרים שדלקו אחריו, בנסיבות שמעוררות חשש של ממש כי אין למשיב מעצורים, וכי בנסיבות מסוימות תגובותיו משוללות רסן.

קודם שבאתי להכריע בבקשה למעצר עד תום ההליכים, ובעמדות הצדדים, נתתי דעתי על האמור בתסקיר המעצר שהוגש בעניינו של המשיב. בתסקיר פרטים אינפורמטיביים אודות המשיב, שהוא כבן 54, נשוי, בעל משפחה, מקום עבודה קבוע, והישיגים כמנהל מוערך של קבוצת כדורגל. הנתונים האישיים חיוביים ומורים, כי במשפחה הגרעינית קשרים קרובים וכי המשפחה היא מרכז חייו של המשיב.

אלא שבכל הנוגע לאישומים שבכתב האישום ולתמונה העולה מהם, התרשמה קצינת המבחן, כי המשיב פיתח משיכה מינית הבופילית, וכי באמצעים מתוכננים ומניפולטיביים הפעיל המשיב את השפעתו על הקטינים לסיפוק צרכיו המיניים, ובעשותו כן, התעלם ממצוקתם, ממשמעות גילם הצעיר, ומהנסק שהוא גורם להם.

קצינת המבחן התייחסה להסברים שסיפק המשיב ביחס להתנהגותו, ולטענה כי הערצתם של הקטינים הסבה לו אושר ותחושת עליונות, וסברה, כי בכך גילה המשיב שאיננו מפנים את מלוא הנזק הפוטנציאלי הגלום במעשיו, וכי האמפאטיה

שלו כלפי הקורבנות נמוכה. אלה, בתוספת עיוותי חשיבה נוקשים הביאו את קצינת המבחן להערכה שנשקף מפניו סיכון לביצוע עבירות מין נוספות כלפי קטינים ממין זכר.

כגורמים מפחיתי סיכון ציינה קצינת המבחן את הקשר המשפחתי והזוגי היציב, את ניתוקו של המשיב ממקום העבודה ומקבוצת הכדורגל, ואת הבושה שחש עקב המעצר וחשיפת צפונותיו לעין כל. לאלה יש להוסיף כגורם את העובדה שאין למשיב עבר פלילי מכל סוג. בשורה התחתונה לא המליץ התסקיר לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בביתו, ועם זאת, לא דחתה קצינת המבחן על הסף את האפשרות שתימצא חלופת מעצר הולמת אשר תאפשר שחרור למעצר בית, ובלבד שמדובר במקום מרוחק גיאוגרפית ממקום מגוריהם של הקטינים המתלוננים, לבל תגבר מצוקת נפשם. ארבעת המפקחים המוצעים נמצאו על ידה ראויים למשימת הפיקוח.

עמדה זו ועתירת ב"כ המשיב הביאו אותי לבחון, כמצוות המחוקק בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, האם ניתן "**להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה**". השאלה העיקרית שיש להשיב עליה היא האם ניתן בכלל לתת אמון במשיב שיקפיד לקיים את הוראות בית המשפט ולעמוד בהן, או, שעוצמת עילות המעצר הן כאלה שמובטח כי אין חלופה שהיא הולמת דיה כדי להפיג את מסוכנותו ואת החשש להימלטות מן הדין אשר מעוגנת בפרשה נשוא האישום הרביעי [בש"פ 7873/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** (20.11.2012)].

לאחר שבחנתי את הטענות על כל היבטיהן, סברתי, כי אין בכוחם של הגורמים מפחיתי הסיכון שציינה קצינת המבחן, ואפילו היעדרו של עבר פלילי, להוות משקל נגד לעוצמת המסוכנות העולה ממכלול האישומים ומהקווים שהם מתווים באישיותו של המשיב, אשר זועקת מסוכנות.

אכן, נכונה טענת הסנגור, כי חלק מהעבירות שבכתב האישום הן בסמכות בית משפט השלום, ואולם, לא ניתן להפריד את אלה מהתמונה העבריינית הכוללת. התמונה היא של דפוס פעולה מחושב, מתוכנן ומניפולטיבי, שחזר על עצמו ביחס למספר קטינים, כשקורבנות היעד הם נערים צעירים שאותם הפיל המשיב ברשתו. התנהלות המשיב מצטיירת כאורח חיים שאימץ לעצמו. החשש שמא ישוב המשיב על עבירות המין, כהתבטאות קצינת המבחן, חייב להדריכנו. העובדות מלמדות לכאורה על חשש להישנותם של המעשים ולהיעדר שליטה עצמית מספקת של המשיב.

במצב דברים זה אני סבורה, שיש ללכת בדרך ההלכה הרווחת ביחס למסוכנות הנובעת מעבירות מין מרובות שבוצעו בשיטתיות ולאורך תקופה, והיא שהמעצר עד תום ההליכים הוא הכלל, וחלופת המעצר היא חריג לכלל [בש"פ 4073/11 **גולדמברג נ' מדינת ישראל** (21.7.2011); בש"פ 662/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** (29.1.2012)]. חלופת המעצר שהוצעה, כל חלופה, איננה נותנת מענה מספק דיו להפגת המסוכנות שעוצמתה גבוהה, כפי שהתבטא לגביה שרות המבחן, ואשר נלווה אליה החשש להימלטות מאימת הדין. התניית השחרור במקום מגורים מרוחק ואפילו באיזוק אלקטרוני, או, בהגבלת השימוש באמצעי תקשורת אלקטרוניים, אף אם הם תנאים ראויים כשלעצמם, הרי שבמקרה זה, אני סבורה, כי לא יהיה בהם ובמפקחים שהוצעו כדי להפחית את מסוכנותו של המשיב די הצורך.

אשר לפסיקה שהניח הסנגור לפני: אכן ישנם מקרים בהם גילו בתי המשפט נכונות לשחרור עברייני מין לחלופות מעצר. אלא שבדיקת ההחלטות לגופן העלתה פערים ניכרים בין המקרים שבבסיסן לבין הפרשה שלפנינו. כך, בב"ש (מחוזי ת"א) 91260/05 ניאות כב' השופט כבוב לשחרר עבריין מין לחלופת מעצר לאחר שנתן משקל רב ל'**קושי משמעותי בראיות**'; במ"ת 29134-07-10 מדובר היה בבקשה לעיון חוזר שהגיש נאשם לאחר חודשים רבים שבהם שהה במעצר בגין מעשה אינוס יחיד שביצע, לכאורה, בבת-זוגו; ובמ"ת 51972-07-10 ניאות בית המשפט לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר לאחר שהוברר כי המעשים המגונים המיוחסים לו בוצעו לפני עשר שנים.

ואילו בבש"פ 1227/13 העוסק בערר שהגיש נאשם אשר נעצר עד תום ההליכים נגדו (בגין פרשה דומה, לכאורה, לעניינו של המשיב שלפניי), החליט כב' השופט דנציגר להחזיר את הדיון לבית המשפט המחוזי לקבלת תסקיר מעצר נוסף, משום שהוברר כי מעשי העבירה נפסקו זמן ניכר קודם הגשת התלונה, וכן, משום שעלה חשש כי ההחלטה לעצור את הנאשם עד תום ההליכים התבססה על נתון עובדתי שגוי.

לא אוכל, אם כן, להקיש מההחלטות שהציג הסנגור לגבי עניינו של המשיב.

בהתחשב בחומרת המעשים שחזרו על עצמם ביחס למספר קטינים, צעירים שהפיל המשיב ברשתו, בהתחשב באופי התנהלותו כלפיהם, הרי שהמשיב הוא אדם מסוכן. העובדות והנסיבות שמניתי מלמדות, לכאורה, על חשש להישנותם של המעשים ולהיעדר שליטה עצמית מספקת של המשיב. מוסכם עמי גם, כי לשחרורו של המשיב עשויות להיות השלכות על שלומם הנפשי של הקטינים [בש"פ 2033/12 הנ"ל].

אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

ניתנה והודעה היום כ"ז טבת תשע"ה, 18/01/2015 במעמד הנוכחים.

דניאלה שריזלי, שופטת